

Jehovas Vidner er ikke et lukket samfund

De læsere som ønsker at få sandheden om Jehovas Vidner at vide, får ikke deres ønske opfyldt ved kun at lytte til vore kritikere

KOMMENTAR

AF JØRGEN LARSEN

Formanden, næstformanden og psykologen i en forening hvis formål åbenbart er at kritisere Jehovas Vidner, har inden for en uge fået optaget tre større indlæg i KD.

Bladets læsere er her blevet præsenteret for en række direkte usandheder, nogle ufine antydninger og en del rent sludder. Det vil føre for vidt at forsøge at rette hver eneste fejl i disse tre stile, men nogle af de grove bør ikke stå uimodsagt.

Det er ikke sandt, at Jehovas Vidner har ændret deres holdning til militærtjeneste. Vedkommende der påstår dette, har læst en engelsk udgave af »Vagttårnet« og selv søgt at oversætte, men det har knebet for ham. Når han om kort tid vil kunne få den danske udgave af bladet (1. maj-nummeret) kan han få rettet sin opfattelse.

Den ændring i vidnernes holdning, som dér behandles, har udelukkende at gøre med den tvungne »civile« tjeneste som visse lande giver militærnægtere mulighed for at vælge i stedet for militærtjenesten. Der er forskelle i lovgivningen fra land til land. I nogle lande er det f. eks. militæret der administrerer den tvungne våbenfri tjeneste, i andre lande, som i Danmark, er det en rent civil ordning. Efterhånden som Jehovas Vidner udbredes til flere og flere lande med forskellig lovgivning på dette område, er der blevet behov for en afklaring. Skal vidnerne kun acceptere en civil tjeneste når

de dømmes til det, eller kan de acceptere den uden en dom? Det er et af de spørgsmål der er blevet stillet.

Vidnerne ledes i sådanne spørgsmål af Bibelen. Siger den noget om tvungen tjeneste? Ja, det gør den. Og det er disse bibelske udsagn »Vagttårnet« gennemgår.

Det er ikke sandt, som det antydes, at »Vagttårnet« dikterer sine læsere hvad de skal tro. I hvert eneste af »Vagttårnets« 100 afdelingskontorer rundt om i verden modtages og besvares der hvert år tusindvis af spørgsmål og forslag fra vidnerne og andre. Vidnerne er hele tiden optaget af et progressivt studium af Bibelen og stiller spørgsmål. De er samtidig tilskyndet af Bibelen til at bevare den kristne enhed med deres trosfæller i hele verden. Det er derfor de benytter et fælles organ som »Vagttårnet«, hvor resultatet af deres bibelstudium fremlægges.

Det er ikke sandt, at Jehovas Vidner søger at indynde sig hos myndighederne. De er først og fremmest optaget af at opnå Guds godkendelse. I forholdet til staten gælder det for kristne at de skal adlyde Gud mere end mennesker. Men hvis staten stiller krav som ikke er i modstrid med Guds ord, bør kristne adlyde øvrigheden og være rede til at gøre enhver god gerning, som det hedder i Bibelen.

Det er ikke sandt, at vi er ligeglade med at opnå anerkendelse som trossamfund. Jehovas Vidner er verden over kendt for en utrættelig kamp for frihed til at tjene Gud, til at forsamles i menigheder,

til at forkynde troen og til at følge den kristne samvittighed.

Det er ikke sandt, at Jehovas vidner har søgt at få en aftale med Hitler. Nej det er en uanstændig løgn om mennesker der i tusindvis var rede til at dø frem for at samarbejde med den tyske fører. De appellerede til den tyske regering om at standse forfølgelsen af Jehovas Vidner. De afviste nazisternes påstand om at de var betalt af jødisk-amerikansk kapital. Men først og fremmest var deres appel en bekendelse til tro på Gud og Kristus.

Det er ikke sandt, at vidnerne søgte at tækkes nazisterne ved at holde møde i en hal hvor der hang tyske flag. Vi har her i landet også tit lejet lokaler og haller og stadioner hvor der har været flaget med dannebrog, uden at det har gjort os til danske nationalister.

Det er ikke sandt, at vidnerne brugte melodien til Deutschland über Alles for at fremtræde som fædrelandskærlige tyskere. Melodien, som stammer fra Haydn, blev brugt i vidnernes sangbog fra 1905. Sangen hed »Zions Herlige Håb« og teksten var copyrighted 1905. Melodien er rigtigt nok brugt til den østrigske kejsersang, men blev først i 1922 valgt til den tyske nationalsang. Det var ikke en speciel nazistisk sang. Det er stadig den tyske nationalsang. Men melodien var altså i vidnernes sangbog længe før. Og at vidnerne sang om Zions herlige håb, i det antisemitiske Tyskland, kan vel ikke ligefrem kaldes et forsøg på at behage Hitler.

Det er ikke sandt, at vidnerne bruger bestikkelse for at opnå begunstigelser hos myndighederne.

Det er ikke sandt, at vidnerne prøver at bilde myndighederne ind at de ikke har noget imod at gøre militærtjeneste.

Det er ikke sandt, at Jehovas vidner vil afvise at foretage en begravelse fordi den afdøde ikke var flittig mødedeltager. (Kilden til denne påstand anføres som »Ekstrabladet«.) Vidnerne har i flere tilfælde foretaget begravelser hvor den afdøde slet ikke plejede at komme til vore møder.

Det er ikke sandt, at vidnerne er dobbeltmoraliske i deres holdning til Bibelens ord om at kristne skal afholde sig fra blod, utugt og afgudsdyrkelse. (Apostlenes Gerninger 15:28, 29).

Moselovens bud vedrørende blodet er af jøder opfattet sådan at dyrene skal slagtes så de dør ved forblødning, således at »alt« blodet løber fra. Bibelen indeholder imidlertid ikke et sådant påbud. Det vil sige at jøder (og kristne) har tilladelse til at spise kød, selv om der stadig er en smule blod i det. (I praksis kan man ikke fjerne alt blod fra et stykke kød). Det vil igen sige at der i Bibelen skelnes imellem en ligefrem overtrædelse af budet, hvor man drikker blod, eller spiser f. eks. blodpølse eller spiser kød af kvalte dyr, og så det forhold at man ved at spise kød også indtager en smule blod.

Det er baggrunden for at Jehovas Vidner skelner mellem en direkte overtrædelse af budet ved f. eks. at indtage

fuldblod eller pakkede blodlegemer (45 procent af blodets bestanddele) eller plasma (55 procent af blodet) og så anvendelsen af en blodfraktion (der som regel udgør mindre en 1 procent af blodet). Det betyder dog ikke at vi siger til hinanden (gennem »Vagttårnet«) at det er helt i orden at modtage disse blodfraktioner. Nej, vi siger at i disse grænsetilfælde må den enkelte med sin egen samvittighed afgøre hvad han vil acceptere.

»Det er ikke sandt« - jo, indimellem kommer der fra vore kritikere enkelte sætninger som ikke er helt ved siden af. Men der er langt imellem dem. Det vil være lettere for læserne at få fat i sandheden ved at gå til kilden.

Jehovas Vidner er ikke et lukket samfund. Alle vore møder og stævner er offentlige. Vore blade spredes frit og gavmildt. Vi går ud på gader og stræder og stiller op ved folks døre og er parate til at drøfte spørgsmål, indvendinger og klager.

De læsere som ønsker at få sandheden om Jehovas Vidner at vide, får ikke deres ønske opfyldt ved kun at lytte til vore kritikere. Heller ikke gennem pressen kan disse spørgsmål behandles ordentligt. Spørg dog vidnerne selv. Besøg deres møder. Læs deres publikationer. Gå direkte til kilden.

Jørgen Larsen,
Vagttårnets Bibel- og
Traktatselskab,
Stenhusvej 28
Holbæk